

Arrest

nr. 69 638 van 7 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de *“mondelinge weigering van de aanvraag tot gezinshereniging bij volmacht”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 23 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat T. HERMANS, die *loco* advocaat M. COTTYN verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X is verzoeker gehuwd te Marokko met mevrouw B.H.S., van Belgische nationaliteit.

Op 15 oktober 2007 is verzoeker toegekomen in België. Hij is in het bezit van een geldig paspoort met visum, geldig tot 10 januari 2008.

Op 11 februari 2008 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in als echtgenoot van mevrouw B.H.S, van Belgische nationaliteit.

Van 29 april 2008 tot 19 december 2008 wordt verzoeker van zijn vrijheid beroofd.

Op 10 juli 2008 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 december 2008. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 26 688 op 29 april 2009 het beroep heeft verworpen.

Op 10 augustus 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van mevrouw B.H.S. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een immatriculatieattest geldig tot 9 januari 2010.

Op 16 september 2009 wordt verzoeker opnieuw van zijn vrijheid beroofd.

Op 8 januari 2010 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen omwille van redenen van openbare orde.

Op 27 mei 2010 schrijft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de burgemeester van Antwerpen (Deurne) dat verzoeker een nieuwe aanvraag mag indienen. Op 1 juni 2010 vult de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de brief van 27 mei 2010 aan door te stellen dat verzoeker zich persoonlijk moet aanmelden.

Op 22 juni 2010 contacteert de advocaat van verzoeker de directrice van de strafinrichting om te vragen of verzoeker uitgangsvergunning kan krijgen, om zich op de gemeente aan te melden.

Op 2 november 2010 meldt de raadsman van verzoeker zich aan bij eerste verwerende partij om namens verzoeker een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. Verzoekers raadsman is in het bezit van een specifieke volmacht. De eerste verwerende partij neemt op 2 november 2010 de mondelinge beslissing van weigering van in ontvangstdatum van de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 64 455 op 16 mei 2011 de 'mondelinge beslissing van 2 november 2010' vernietigt.

Op 8 juli 2011 meldt de raadsman van verzoeker zich opnieuw aan bij de eerste verwerende partij om namens verzoeker een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. Verzoekers raadsman bevestigt zijn optreden van 8 juli 2011 per fax aan de stad Antwerpen.

Op 27 juli 2011 verstuurt eerste verwerende partij een gemotiveerd schrijven naar verzoekers raadsman waarin wordt uiteengezet waarom de persoonlijke verschijning van verzoeker vereist is. De raadsman van verzoeker bevestigt dit schrijven te hebben ontvangen op 2 augustus 2011. Tegen de beslissing tot weigering van de aanvraag gezinshereniging middels een volmacht dient verzoeker thans een annulatieberoep in. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Tweede verwerende partij vraagt in de nota met opmerkingen buiten de zaak te worden gesteld, gezien de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing niet heeft genomen en geen betrokken partij is inzake.

Ter terechtzitting gaan partijen akkoord over het gegeven dat de bestreden beslissing is genomen door eerste verwerende partij en dat het bijgevolg passend is tweede verwerende partij buiten de zaak te stellen. De tweede verwerende partij wordt derhalve buiten de zaak gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en machtsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"8.1.1. Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Burgemeester van de Stad Antwerpen maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurd[en] [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (Rv.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; Rv.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; Rv.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; Rv.St., 43.852 van 12.08.1993; Rv.st., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd.

Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (Rv.st., nr. 52.909 van 14.04.1995; Rv.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; Rv.st., nr. 77.502 van 09.12.1998; Rv.st., nr. 77.732 van 18.12.1998; Rv.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; Rv.st., nr. 86.567 van 04.04.2000; Rv.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

8.1.2. De raadsman van verzoeker doet een tweede aanvraag tot gezinshereniging te Deurne op 08.07.2011. Deze vraag werd gedaan nadat een eerste weigeringsbeslissing door uw raad werd vernietigd bij arrest van 16.05.2011 (Rv.V., nr. 61.445 van 16.05.2011).

Opnieuw wordt deze vraag niet in ontvangst genomen daar men aan de raadsman van verzoeker vertelt dat betrokkene zich persoonlijk dient aan te bieden aan het loket.

Nochtans heeft de raadsman van verzoeker alle nodige documenten bij zich ten einde de aanvraag te laten acteren: paspoort en huwelijksakte. Bovendien heeft de raadsman een volmacht van verzoeker en van zijn echtgenote om een aanvraag te doen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De DVZ Deurne neemt contact op met de DVZ te Brussel dewelke meldt dat zij instructies zullen geven aan Deurne. Raadsman van verzoeker bevestigd zijn aanwezigheid dd 8.7.2011 aan het loket te Deurne bij wijze van fax. Op 2.08.2011 mag de raadsman van verzoeker een schrijven aan hem geadresseerd in ontvangst nemen (stuk 4).

Niettegenstaande dit schrijven, meent verzoeker dat hem voor een tweede maal, op een mondelinge wijze de aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Er wordt hem zelfs geen bijlage 19quinquies afgeleverd zoals voorzien in art. 45 van het Vreemdelingenbesluit.

Nergens in de Vreemdelingenwet staat dat de vreemdeling niet kan worden vertegenwoordigd door een raadsman. In casu beschikt de raadsman ook nog over een volmacht van zowel de vreemdeling als van de echtgenote van de vreemdeling (waarmee de verwantschapsband vaststaat conform de huwelijksakte).

Door het niet in ontvangst nemen van de aanvraag bij monde van de raadsman, in het bezit van een volmacht heeft de Stad Antwerpen een beslissing genomen die haar niet toekomt, immers de afwijzing van de aanvraag komt enkel de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid toe. (RVVnr. 19.964 van 4.12.2008)

Het schrijven van de Stad Antwerpen aan de raadsman van verzoeker is dan ook niet voldoende om de weigering te motiveren. Door deze handelswijze schendt de Stad Antwerpen de motiveringsplicht die op haar rust als bestuur.

Door het niet in ontvangst nemen van de aanvraag bij monde van de raadsman, in het bezit van een volmacht, heeft de Stad Antwerpen een beslissing genomen die haar niet toekomt.

Wat echter wel frappant is, is dat verzoeker enerzijds niet kan worden vertegenwoordigd door een raadsman bij de aanvraag gezinshereniging, maar dat anderzijds dan wel de raadsman van verzoeker persoonlijk een schrijven mag ontvangen. Het komt verzoeker dan ook voor dat hierin dan wel een impliciete erkenning te vinden is dat verzoeker in het Vreemdelingenrecht door een raadsman vertegenwoordigd kan worden.

In navolging van het eerste middel dient de bestreden beslissing vernietigd."

3.2 In de nota met opmerkingen antwoordt eerste verwerende partij het volgende:

"Verzoekende partij voert eerst aan dat de bestreden beslissing behept is met een gebrek aan formele motiveringsplicht.

Het dient gezegd dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft om de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing."

Verwerende partij meent dat zij meer dan voldoende de beweegredenen voor de beslissing kent. Zij verwijst daarvoor naar het uitgebreid gemotiveerde schrijven dd. 27/07/2011 aan de raadsman van verzoekende partij, met een duidelijke uiteenzetting van de argumenten waarom in dit specifieke geval geen vertegenwoordiging mogelijk is:

"In het kader van het aan de deontologie verbonden prerogatief, beschikt de advocaat over het mandaat ad litem, zoals verwoord in artikel 440 van het gerechtelijk wetboek. Dit is echter specifiek bedoeld voor de vertegenwoordiging van een procespartij voor een gerechtelijke instantie.

Met betrekking tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat de procespartijen zich mogen laten bijstaan en/of vertegenwoordigen door een advocaat.

De bovenstaande regelgeving geldt enkel voor de vertegenwoordiging voor de Hoven en de Rechtbanken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als administratieve rechtbank en voor de Raad van State, onder voorbehoud van de bij wet voorziene uitzonderingen in de Cassatieprocedure.

De advocaat verschijnt er als wettelijk gemandateerde. Hij hoeft geen mandaat aan te tonen.

De problematiek die zich stelt in onderhavig dossier, is echter vreemd aan de hierboven vermelde wettelijke regelgeving.

Geen enkele bepaling van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet de vertegenwoordiging door een mandataris, al dan niet een advocaat. De persoonlijke verschijning is de niet geschreven regel en is verbonden aan de aard van het nagestreefde doel.

Bijvoorbeeld, het artikel 52§1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de vreemdeling in kwestie zich aanbiedt bij het gemeentebestuur om de verblijfskaart aan te vragen. De persoonlijke verschijning in de dossiers m.b.t. aanvraag van een verblijfsrecht (in dit geval het verblijf als

familielid van een burger van de Unie), is fundamenteel belangrijk en kan niet worden herleid tot een formaliteit die door een derde kan ingevuld.

De persoonlijke verschijning is de regel en er voorziet geen enkele regelgeving in de vertegenwoordiging door een advocaat of eender welke derde."

Verzoekende partij kan niet ontkennen dat hij wel degelijk kennis heeft van de motieven.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek."

Verwerende partij is verder van oordeel dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekende partij onmogelijk maakt na te gaan of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De beslissing werd naar behoren gemotiveerd en stelt verzoekende partij perfect in staat na te gaan op basis van welke juridische en feitelijke overwegingen zij genomen werd.

Verzoekende partij roept ook een schending van de materiële motiveringsplicht in.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij meent dat ook aan de materiële motiveringsplicht is voldaan: teneinde toe te laten dat een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend, dient verzoekende partij hiervoor zelf in persoon aanwezig te zijn. Zulks was niet het geval, deze feiten werden op correcte wijze beoordeeld en verwerende partij kwam geenszins in onredelijkheid tot haar besluit.

De beslissing verschaft aan verzoeker perfect het inzicht dat zijn aanvraag werd geweigerd omdat hij niet in persoon aanwezig was om deze te formuleren. Zulks volstaat als motivering, temeer daar zulks geen beoordeling inhoudt van het verblijfsrecht van verzoeker en hij nog steeds de mogelijkheid heeft zelf een aanvraag in te dienen.

Verwerende partij ontving overigens een uitgebreid gemotiveerd schrijven (cfr. supra) met een uiteenzetting van de argumenten die verklaren dat in casu geen vertegenwoordiging mogelijk is.

De redenering van verzoeker als zou dit wel mogelijk zijn aangezien het nergens expliciet uitgesloten wordt kan niet worden gevolgd: dergelijk verregaande uitzonderingspraktijk dient te worden voorzien in de wet, zoniet zou elke rechtsonderhorige zijn eigen praktijken kunnen gaan toepassen en verliezen de rechtsregels elk nut.

Ook de verwijzing van verzoekende partij naar het arrest nr. 61.445 van 16 mei 2011 leidt tot niets : de RW stelt hier immers dat "de verwijzing naar een ongeschreven regel van het administratieve recht dat een vertegenwoordiging bij volmacht slechts mogelijk is zo dit in de specifieke materie uitdrukkelijk is voorzien, en een verwijzing naar onderrichtingen voor het afleveren van de verblijfskaarten en de vrees voor misbruiken, hoogstens een aposteriori motivering vormen". De RW stelt dus niet dat zij het oneens is met die stelling as such.

Gelet op het voorgaande diende er dan ook geen bijlage 19quinquies te worden afgeleverd want dan zou er sprake moeten zijn geweest van een aanvraag gezinshereniging, hetgeen in casu niet het geval was.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven.

Het middel is ongegrond.

Eerste middel, tweede onderdeel: machtsoverschrijding

Verzoekende partij stelt dat verwerende partij haar bevoegdheid zou overschreden hebben doordat zij de aanvraag bij monde van de raadsman van verzoekende partij niet in ontvangst heeft genomen.

Machtsoverschrijding doet zich voor wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. Hiervan is in casu geen sprake.

Op geen enkel moment heeft verwerende partij zich in de plaats gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken, zij heeft nooit een beslissing getroffen aangaande het verblijfsrecht van verzoekende partij. De verwijzing naar een arrest is niet dienstig nu dit ging om het niet in ontvangst nemen van een aanvraag tot gezinshereniging op grond van het principe "non bis in idem", en niet omwille van het feit dat de verzoeker de aanvraag niet in persoon deed.

Daarenboven leefde verwerende partij slechts de expliciete instructies na die de Dienst Vreemdelingenzaken haar had bezorgd, én nam zij contact op met deze Dienst, die de instructies slechts herhaalde.

Verwerende partij heeft haar bevoegdheid dus geenszins overschreden: zij heeft slechts de vigerende wetgeving én de instructies van Dienst Vreemdelingenzaken nageleefd en heeft de aanvraag geweigerd. Verwerende partij heeft enkel de procedure gevolgd, en heeft zich aldus als behoorlijk bestuur gedragen.

Het middel is ongegrond.”

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar het schrijven van 27 juli 2011 en citeert de vermeldingen in dit schrijven. Verweerder stelt dat het schrijven *“een duidelijke uiteenzetting (bevat) van de argumenten waarom in dit specifieke geval geen vertegenwoordiging mogelijk is”*. Verweerder besluit dat verzoeker aldus *“weldegelijk kennis heeft van de motieven”* en dat hij *“het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek”*. Verweerder meent dan ook dat aan de materiële motiveringsplicht is voldaan: *“teneinde toe te laten dat een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend, dient verzoekende partij hiervoor zelf in persoon aanwezig te zijn. Zulks was niet het geval, deze feiten werden op correcte wijze beoordeeld en verwerende partij kwam geenszins in onredelijkheid tot haar besluit. De beslissing verschaft aan verzoeker perfect het inzicht dat zijn aanvraag werd geweigerd omdat hij niet in persoon aanwezig was om deze te formuleren. Zulks volstaat als motivering, temeer daar zulks geen beoordeling inhoudt van het verblijfsrecht van verzoeker en hij nog steeds de mogelijkheid heeft zelf een aanvraag in te dienen.”* Verder verwijst verweerder opnieuw naar het *“uitgebreid gemotiveerd schrijven”* van 27 juli 2011.

De Raad leest in het *“uitgebreid gemotiveerd schrijven”* van 27 juli 2011 van de stad Antwerpen vooreerst een verwijzing naar artikel 440 van het gerechtelijk wetboek en het mandaat *ad litem* waarover de advocaat beschikt. *In casu* is de verwijzing naar het mandaat *ad litem* niet relevant aangezien verzoeker verwijst naar de specifieke volmacht die hij en zijn echtgenote aan de raadsman hebben gegeven om een aanvraag te doen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Verweerder stelt overigens zelf in voormeld schrijven dat *“de problematiek die zich stelt in onderhavig dossier (...) echter vreemd (is) aan de hierboven vermelde wettelijke regeling.”*

Vervolgens stelt verweerder in voormeld schrijven dat geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet voorziet in de vertegenwoordiging door een mandataris. *“De persoonlijke verschijning is de niet geschreven regel en is verbonden aan de aard van het nagestreefde doel.”* Verder stelt verweerder dat *“de persoonlijke verschijning in de dossiers m.b.t. aanvraag van een verblijfsrecht (...) fundamenteel belangrijk (is) en (...) niet (kan) worden herleid tot een formaliteit die door een derde kan worden ingevuld. De persoonlijke verschijning is de regel en er voorziet geen enkele regelgeving in de vertegenwoordiging door een advocaat of eender welke derde”*. De Raad stelt vast dat een juridische grondslag volledig ontbreekt. Waar verweerder verwijst naar een ‘niet geschreven regel verbonden aan de aard van het nagestreefde doel’ volstaat dit motief niet als juridische grondslag tot weigering van in ontvangstname van de aanvraag gezinshereniging bij volmacht ingediend. Verweerder laat overigens na uiteen te zetten wat met de ‘aard van het nagestreefde doel’ wordt bedoeld en waarom de aanvraag ‘niet kan worden herleid tot een formaliteit die door een derde kan worden ingevuld’.

Door het gebrek aan juridische grondslag van de beslissing tot weigering van in ontvangstname van de aanvraag gezinshereniging wordt de formele motiveringsplicht geschonden.

Het eerste middel is in die mate gegrond.

Aangezien het eerste middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in de middelen aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Antwerpen van 8 juli 2011 tot weigering van in ontvangstname van de aanvraag tot gezinshereniging wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN